

шаликом матіоли
під комарині зриви
медом стікає вечір
із золотої ринви
гусне на грудях ночі
солодко до знемоги
серпень цілує очі
втомленої дороги
нам простягає груша
щедрі дарунки раю
гріє-голубить душу
вечір у склянці чаю

* * *

Відмайоріло літо. Майоран
Згубив серпневу усмішку. Майори
Звели на клумбах вересневі хори,
І справ осінніх світлий караван
Постав нараз. Вісь осені звела
На виднокрузі паморозь і зливи.
Майнуло в мандри птаство гомінливе:
Хто за моря, а хто за океан.
Відмайоріло літо... Віднесло
У тиху заводь світлий сміх калини,
Поклало в срібний кошик павутини
На полинах настояне тепло...
ВІДМАЙОРІЛО ЛІТО....

* * *

Стишую кроки: до осені близько. Навіщо
Переступати пороги незримі. Болюче
Падають зорі на сіре глевке попелище.
Вицвілим парусом небо лягає за кручі.
Стишую серце... Куди нам спішити? До весен
Довга дорога. Човни вже чекають на Леті,
В гомоні вечора чуються виплески весел.
Клекіт лелеки засіяли в землю на злеті.

Стишую думку. За крок до нірвани радію:
Гомін лелечий проріс попід небо спокоєм.
Рясно вродило. І янгол згортає в сувої
Всі мої радощі, болі, тривоги, надії.
СТИШУЮ КРОКИ...

* * *

пошарпана сукня
промочені ноги у неба
при корені сонця
простуджений галас заснув
по берегу осінь
пагінням вростає у себе
пустив очерет
перехрестями вицвілий сум
початок з кінцем
пахне вічністю випране поле
пройду перебуду
піском протечу між хвилин
посохлому листю
почується сміх матіоли
поля заколише
побілений часом полин
по берегу осені
пройдемось небо обнявши
полин перетре
посірілу збентеженість нашу

* * *

Я не сказала осені прощай,
а просто заблукала в падолисті,
з дощу зняла шипшинове намисто,
а колючки залишила на чай.
Десь човгає підошвами чобіт
грудневий смуток, ріже веснам вени,
а я тримаюсь за листок зелений,
тулюсь туманом до схололих віт.